

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Marathonio Monacho. 109.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐν εἰδὲ ἀειπαροῦς τὸ θεῖον ἐπεφανή
πνεῦμα. τοὺς θεοκαπήλους περιπλά-
κίζον. τὸ δὲ, Ἀρατε ταῦτα ἐν τεύθει, ἔ-
χρηία λοιπὸν φησὶ, τῆς αἱμάτων ἀ-
ναυμακτον ἐγὼ χερίζομαι πλάσμα-
των ἀφ᾽ ἑσιν ἐκ τῆ δυνου πνεῦμα μό-
νον ἐξιλάσκεισθαι βέλομαι, ὁ σαρκι-
κὸς πεπλήρωται νόμος, ὁ τῆ πνεύμα-
τος κρατεῖται, καὶ τῆς σωτηρίας
ἀρχέτω.

Τῷ αὐτῷ. ρζ.

Καινότητα δογμάτων, ὡ φιλότις,
ἔδεμια τῷ νόμῳ καὶ τοῖς προφή-
ταις ὁ τῆ θεοῦ υἱὸς ἐπεισήγαγεν, ἀλ-
λά τοῖς πάλιν περὶ αὐτῆ προφαν-
θεῖσι τὸ πέρας ἐπέθηκε, καὶ πάντως
ἐνεχῶς πλὴν παλαιῶν ἀναπίστων,
πάντα τὰ τῆς νεῆς ἐν αὐτῇ κηρυχ-
θέντα ἐρήσεις. τοῖς τοίνυ ὅτι τῷ νό-
μῳ ἐρηρεισμένοι, καὶ ξειν ὁδὸν πλὴν
εὐαγγελικὴν οἰομένοι ἐκ τῆς τῆ νό-
μου ρημάτων, τῆς τῆς χεῖτος δογ-
μάτων πλὴν ἀλήθειαν τραοὶ καὶ ὄλον-
ται ἔπος πλὴν ἀμφοτέρων τῆς ἀφ᾽ ἑ-
κῶν ἐν ἀφ᾽ ἑτερο συμφωνίαι.

Προαρεσίῳ χολαστικῷ. ρη.

Λόγων ἐχθὲς σωμαγωγὴν, ὡς μαυθά-
νω, ἀλοὴν μὲν τερπόντων, πλὴν δὲ ἡ-
χὴν ἔ τρεφόντων. λόγος δὲ τῆ ζων-
τες σοι δεῖ, ἔ ὁ χηρέων κίμβαλον ἀ-
λαλάζον ὅτιν· εἰ τοίνυ σκεῖνον προσ-
λάβοις, ὄργανον ἔση ἠδύφογῶν καὶ
θεῶ καὶ ἀνθρώποις εὐάρομον.

Μαρθωνίῳ μοναχῷ. ρθ.

Εἰ ὁ θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν ἐμνησ-
τήσας παρέδωκε συμπληρωτικὸν εἶναι
τῆς θείας τριάδος τὸ πανάγιον πνεῦ-
μα, καὶ ἐν τῇ ὁπικλήσῃ τῆ ἀγία βα-
πίσματος σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ ὡς ἐλευ-
θεροῦ τῆς ἀμαρτιῶν, ἀριθμαμέ-
νον, καὶ ὅτι τῆς τραπέζης τῆς μυτικῆς
τὸν ἄρτον τὸν κοινὸν, σῶμα ἰδικὸν τῆς

quidem in columbæ specie Spiritus San-
ctus apparuit, eos, qui ex Deo cauponum
ritu quæstum captant, insectans. Quod
autem ait, Tollite ista hinc, perinde est ac
si diceret: Non iam cruoribus opus est. In-
cruentam ego culparum veniam largior.
Deinceps spiritum solum placari volo.
Carnalis lex impleta est: Spiritus lex iam
imperet, ac salutis principatum obtineat.

Eidem. 107.

Nullam, o amice, dogmatum novitatē
Dei filius Legi ac Prophetis induxit: ve-
rūm iis, quæ olim de ipso prædicta fue-
rant, finem imposuit. Ac prorsus, si vetus
testamentum attento animo evolvas, om-
nia, quæ nouo testamento continentur,
in eo prædicata esse comperies. Quam-
obrem iis, qui Legi innitebantur, viamque
nouam & peregrinam, Euangelicam do-
ctrinam esse arbitrabantur, ex ipsis Legis
verbis, dogmatum gratiæ veritatem de-
clarat. Sicque internam vtriusque testa-
menti concordiam videbunt.

Proæresio Scholastico. 108.

Orationum congeriem habes, vt au-
dio, quibus aures quidem oblectantur, a-
nimus autem minimè alicur. Attibi viuo
fermone opus est; quo qui caret, nihil a-
liud est quàm cymbalum tinniens. Quo-
circa si eum insuper acceperis, canorum
ac suaue organum eris, Deoque & ho-
minibus concinnum.

Marathonio Monacho. 109.

Cum Deus & Saluator noster Spiritum
Sanctum diuinam Trinitatem complere
tradiderit, atque in sancti baptismi inuo-
catione vnà cum Patre ac Filio, tanquam
à peccatis liberans, numeretur, & in my-
stica mensa communem panem, propriū
incarnationis ipsius corpus reddat, quid
tu, ὁ vesane atque attonite, eum quiddam

•D iiij

factitium aut creatum, aut seruilis natura, ac non herilis & effectricis, ac regie essentia cognatum, & consubstantialem Spiritum Sanctum esse doces: Nam si seruus est, cum Domino minimè numeretur. Si creatus est, cum creatore minimè coniungatur. Cum eo porro copulatus ac numeratus est, quandoquidem exacto huiusmodi rerum doctori Christo fidem adhibere conuenit, de natura certò docenti, etsi tibi secus videatur, sapientiori scilicet viro, ac maiori caelestium rerum cognitione præditum te esse iactanti, vel, vt rectius loquar, aduersus Deum impudenter arguanti.

Cratoni Monacho. 110.

Quis de-
mum ve-
rus mona-
chus.

Qui religiosam vitam profiteri studet, ac salutis cupiditate flagrat, omnia, quæ in ea dura & laboriosa sunt, quæcunque tandem illa sint, prompto animo amplectitur. Qui autem in religiosa exercitatione ipsiusque ministeriis non pro merito suo ac dignitate secum agi existimat, externo fastu indutus est, quem deponere non potest, nisi illud meminerit, vnde corpus ipsi ortum fit, & quò tandem reuertatur.

Genes. 3.

Zosimo Presbytero. 111.

Homo prophane, prophano modo Sacerdotium accepisti, rem videlicet caelestem pecunia suffuratus, nouumque Caiapham te præbens, vt qui res arcanas & mysticas argento tibi compararis. At spes est te ad benignitatem migraturum. Contrarium enim tibi quicquam dicere nolo.

Eusebio Episcopo. 112.

Lepidè ac iucundè in ecclesia doces: at vtinam potius vtiliter. Similis enim es cuidam in altum lapides iactanti, ac ruinae suæ rectitudinem procuranti, eamque in seipsum prouocanti. Nam si peccatorum reprehensio in nobis ipsis per opera perficiatur, non modò auditores quominus sceleratè viuant, non prohibebimus, sed

αὐτοῦ σαρκώσεως ἀποφάνοντος διδάσκεις ἐμβρόντητε ποιητὸν, ἢ κριτὸν, ἢ τῆς δούλης φύσεως εἶναι, ἀλλ' ἔτι τῆς δεσποτικῆς, καὶ δημοκρατικῆς, καὶ βασιλίδος ἑσίας συγγενὲς καὶ ὁμοῦστον τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. εἰ γὰρ δὲ ἄλλο, μὴ ἀριθμείσθω μετὰ τῆς δεσπότης, καὶ εἰ κτίσμα, μὴ συγκείσθω τῷ κτίστῃ ἡ ἡνωταὶ δὲ καὶ συναριθμῆσαι ἐπεὶ δὴ τῷ ἀκριβεί τῷ ποιεῖται δογματικῆ τῷ χριστῷ πειθεσθῆναι καὶ ἀσφαλῶς τὰ περὶ τῆς οἰκείας ἑσίας διδάσκοντι, εἰ καὶ σοὶ μὴ δοκῆι τῷ σφωτέρω τε καὶ τὰ ἑξῆς πλεονθεῖ εἰδέναι κομπάζοντι, ἢ μᾶλλον πολυμῶς ῥητορεύοντι καὶ θεῶ.

Κρατῶνι μοναχῷ. ρι.

Ὁ ἀσκήσας βελόιδνος, καὶ σωτηρίας ἐφιέμενος, πάντα τὰ αὐτῆς ἐπίπνοια, ὅποια καὶ ὅσα δ' ἂν ἦ. παρθεύματος ἀσπάσειαι. ὁ δὲ παρ' ἀξίαν πράττειν ἐν τῇ ἀσκήσει, ἢ ταῖς αὐτῆς διακονίαις οἰόμενος, τὸν ἕξω τύπον ἐνδέδυσται, ὃν ἀποθέσθαι ἀμνησῶν, εἰ μὴ μνημὸν ἔχει τῶ σώματος, ὅθεν ὑπέστη, καὶ ὅτι πάλιν ἀναλύει.

Ζωσίμω πρεσβυτέρω. ρια.

Ἐλαβες ἱερωσύνην ἀνιέρως ἀνιέρως, χεῖμασι κλέφας παράγμα ἑσάνιον, δεύτερος Καϊάφας, ἀρρωεῖω λαβὼν τὰ σπύρησα. ἀλλ' ἐστὶν ἐλπίς μεταβαλέσθαι σε πρὸς χρηστότητα. ἐναπίον γὰρ τι εἰπεῖν σοὶ οὐ βούλομαι.

Εὐσεβίω ἐπισκόπῳ. ριβ.

Διδάσκεις ἐπὶ ἐκκλησίας περιπῶς, ἀλλ' εἴθε μᾶλλον ευεργετικῶς. εἰκασ γὰρ πνί ἐφ' ὑψὺς βάλλοντι λίθους. διὰ δὲ σκοπι τῆς πλώσεως αὐτῆς τὴν εὐθύτητα, καὶ ταύτην ἐφ' ἑαυτὸν παρρησιαζόμενος. ὁ γὰρ τῷ ἁμαρτημάτων ἕλεγχος, εἰ ἐν ἡμῖν θεωρεῖται ἀφ' ἑρῶν τῶς λόγους ἀριούμενος οὐ μόνον τοὺς ἀκροα-